

Arrest

nr. 135 986 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2008 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 4 juni 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 46 807 van 29 juli 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 21 september 2010 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.3. ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 27 oktober 2010 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.3. gegrond verklaard. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en wordt gemachtigd tot voorlopig verblijf.

1.8. Bij beslissing van 9 december 2011 wordt het voorlopig verblijf verlengd voor de duur van 12 maanden.

1.9. Op 12 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van het verlengen van het inschrijvingscertificaat in het vreemdelingenregister.

1.10. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 11 januari 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.9. ingetrokken.

1.12. Op 16 januari 2013 brengt de arts-adviseur een advies uit omtrent de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

1.13. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 15/10/2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door, artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 04/06/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 27/10/2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 16.01.2013 onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam (zie gesloten omslag in bijlage)

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008; Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard.”

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.14. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid – voorwerp van het beroep

3.1. De verwerende partij meent dat het verzoekschrift onontvankelijk is daar het niet duidelijk is welke beslissingen de verzoekende partij wenst aan te vechten, daar zij de thans bestreden beslissingen omschrijft als de beslissing tot weigering van de verlenging van 21 januari 2013 en haar betekend op 18 februari 2012 alsook het bevel tot het verlaten van het territorium genomen op datum van 21 januari 2013 haar betekend op 18 februari 2013, daar zij in het feitenrelaas de bestreden beslissingen benoemt als beslissing tot het weigeren van het verlengen van haar BIVR op datum van 21 januari 2013, aan haar betekend op 18 februari 2013 en het bevel op datum van 21 januari 2013 haar betekend op 18 februari 2013 en daar zij in de slotformule voor bijkomende verwarring zorgt door te stellen dat zij de nietigverklaring en de opschorting wenst van de beslissing tot weigering van verlenging genomen op datum van 21 januari 2013, haar betekend op 18 februari 2013 alsook van het bevel op datum van 21 januari 2013 haar betekend op 18 februari 2013, terwijl de beslissing waarmee aan het verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg werd gegeven dateert van 22 januari 2013, aan de verzoekende partij betekend op 18 februari 2013 en het bevel dat daarop volgde dateert van 22 januari 2013.

De verwerende partij meent dat het derhalve niet duidelijk is welke beslissingen de verzoekende partij wenst aan te vechten, dat de beslissingen waarmee de verlenging van het voorlopig verblijf geweigerd

werd en waarmee zij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zijn genomen op een andere datum dan die door de verzoekende partij aangehaald, dat de verzoekende partij zorgt voor bijkomende verwarring door in het aanhef, het feitenrelaas en het slot verschillende data te vermelden, die bovendien niet eens stroken met de ware datum van de beslissing waarmee ze een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en waarmee de verblijfsverlenging haar werd geweigerd. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij een niet bestaande beslissing aanvecht, minstens dat zij niet met zekerheid kan vaststellen welke beslissing de verzoekende partij nu wenst geschorst of vernietigd te zien, dat het verzoekschrift om die redenen onontvankelijk is.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

3.3. *In casu* blijkt het onderliggende verzoekschrift een aantal onnauwkeurigheden te vertonen zoals de verwerende partij opmerkt. Zo houdt de verzoekende partij verkeerdelijk voor dat de bestreden beslissing genomen werden op datum van 21 januari 2013 terwijl de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen en het daaropvolgend bevel om het grondgebied te verlaten, dateren van 22 januari 2013. Voorts stelt de verzoekende partij verkeerdelijk bij één enkele gelegenheid dat de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen haar betekend werd op 18 februari 2012 terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de voornoemde beslissing van 22 januari 2013 betekend werd op 18 februari 2013.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij in stuk 1 'kopie van de bestreden aktes en beslissingen', de beslissing van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen en het daaropvolgend bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2013. In het verzoekschrift worden ook de motieven van de eerste bestreden beslissing volledig geciteerd. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de door de verzoekende partij toegevoegde stukken als bestreden beslissingen blijkt dat de motieven, zoals door de verzoekende partij geciteerd in haar verzoekschrift, volledig gelijk zijn aan de motieven van de beslissing van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen.

3.4. Hoewel het voorwerp van het beroep zeker duidelijker had kunnen worden geformuleerd, mag *in casu* aangenomen worden dat de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert van de beslissing van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen en het daaropvolgend bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2013. *In casu* is het duidelijk dat het een materiële vergissing betreft van de verzoekende partij, doch dat er geen twijfel kan bestaan over het voorwerp van het beroep.

3.5. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij verweer voert met betrekking tot de beslissing van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlening van de verblijfsmachtiging om medische redenen en het daaropvolgend bevel om het grondgebied te

verlaten van 22 januari 2013. De verwerende partij werd dan ook op geen enkele wijze geschaad in haar rechten van verweer door de mogelijke onduidelijkheid in het verzoekschrift omtrent het voorwerp van het beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het principe van behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van de manifeste appreciatiefout, van het principe van behoorlijke administratie, van het principe van het geloof gehecht aan aktes en van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan de zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de administratie er op moet toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst, dat indien dit het geval is, het haar zal toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen, dat indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM, niet op een serieuze manier weerlegt. Zij vervolgt dat in huidig geval deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest zijn door de verwerende partij, die dus niet op een serieuze manier het risico om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een gedwongen terugkeer naar Georgië heeft weerlegd, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het rapport van de geneesheer-raadsman blijkt welke de beschikbaarheid en/of de toegankelijkheid is van de medische behandeling en/of de psychiatrische opvolging, dit ondanks de ernst van de waarschuwing geformuleerd door haar psychiater in de medische documenten voorgelegd ter ondersteuning van haar aanvraag tot verlening van haar tijdelijke verblijfstitel.

Verder wijst de verzoekende partij nog op de schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken alsook op de schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen in haar land van herkomst te onderzoeken en dit als volgt:

“Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst van de verzoekster te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar de gebeurtenissen behouden onder hun punt 2°) hiervoor.

5°) Schending door de door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de verzoekster in haar land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefte van de vreemdeling “de effectieve toegankelijkheid” ‘aleatoir’ aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1ste juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de

toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.689 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar de gebeurtenissen uitgelegd hiervoor.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er op geen enkele manier aangetoond werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat in geval van terugkeer naar Georgië, de verzoekster effectief zal kunnen genieten van de zorgen en van de gespecialiseerde medische opvolging die haar gezondheidsstaat nochtans vereist.

In huidig geval, heeft de tegenpartij dus haar verplichting geschonden om de toegankelijkheid van de vereiste zorgen na te gaan van de verzoekster in haar land van herkomst.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie heeft geschonden, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt."

Ten slotte verwijst de verzoekende partij ook nog naar arrest 92 258 van 27 november 2012 van de Raad, waarin wordt gesteld dat eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, de wetgever meerdere hypothesen heeft voorzien, dat ter lezing van de eerste paragraaf van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, men drie types van ziektes ontdekt die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, namelijk (i) deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven, (ii) deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit en (iii) deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling, dat daaruit voortvloeit dat de tekst van voornoemd artikel 9ter zelf geen interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico voor het leven van een aanvrager, dat het voornoemde artikel 9ter zich niet beperkt tot het risico van overlijden, dat indien in de vooronderstellingen dat de redenering van de arts-adviseur eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft dat een werkelijk risico voor het leven inhoudt, dit niet in staat stelt om eruit af te leiden dat de ziekte niet een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. De verzoekende partij meent dat een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

4.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer wat volgt:

"Verzoekster werpt een schending van artikel 3 EVRM op, omdat zij zal worden terug gestuurd naar Georgië, waar de medische zorgen ondermaats zouden zijn.

Verzoekende partij onderbouwt haar stelling niet met concrete feiten en gegevens. Niets in het administratief dossier of in de uitleg van de verzoekende partij wijst erop dat zij geen gepaste behandeling zal kunnen genieten.

Nu werd vastgesteld dat zij niet lijdt aan een aandoening met een voldoende ernst, moest niet worden onderzocht of de nodige medicatie voorhanden zou zijn in Georgië. Verzoekster beweert dat haar verwijdering ook een belangrijke psychologische impact zou hebben, maar laat na te concretiseren waaruit die bijkomende psychologische problemen dan wel zouden bestaan.

Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat haar medische toestand levensbedreigend is. Dit blijkt it geen enkel medisch attest of medische informatie die door haar werd aangeleverd. De medische attesten maken nergens melding van een levensbedreigende situatie, minstens werd deze melding niet geloofwaardig onderbouwd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten (een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een "reëel risico" op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals die worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf, doch ook uit de parlementaire voorbereiding. De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Parl. St. , Kamer, DOC 51-2478/001, p. 35

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat “de term “reëel risico” (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Par. St. , Kamer, DOC 51-2478/001, p. 85.

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG (...)

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoeren van deze begrippen (subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade ...); voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure.

Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voornoemde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Een schending van artikel 9ter werd dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Omtrent de aangevoerde schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM dient vooreerst het volgende te worden gesteld.

Van zodra vaststaat dat de medische problematiek geen reëel risico behelst voor het leven of de fysieke integriteit, is een onderzoek naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de gezondheidszorgen niet noodzakelijk. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan waaruit kan worden afgeleid dat het oordeel van de arts-adviseur niet zou overeenstemmen met de realiteit. Zij levert ook geen enkel bewijs dat de behandeling en opvolging in haar land van herkomst niet voorhanden zou zijn, of niet toegankelijk zou zijn voor haar.

Het EHRM oordeelde dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Het belang van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens:

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die zelf een hoge drempel hanteert inzake medische zaken sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855).

Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou h aar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional cas'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zo werd in N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (Grote Kamer, nr. 26565/05) geoordeeld (eigen onderlijning en blokletters):

(...)

Vrij vertaald:

(...)

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel ‘in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de

uitwijzing dwingend zij", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten.

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun van en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment dat de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van de achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie.

De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven.

De verwerende partij wenst daarenboven de aandacht te vestigen op het zeer recente arrest van het EHRM van 20 december 2011 'YOH-EKALE MWANJE t/België' (nr. 10486/10), waarbij het Hof opnieuw voornoemde 'hoge drempel' bevestigde. Deze zaak handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld. Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicamenten in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten. Het Hof stelde verder dat verzoekster niet in een kritische situatie verkeert en in staat is om te reizen.

Dergelijke hoge drempel werd ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, onder andere in arrest nr. 72.086 d.d. 19 december 2011. In deze zaak werd verwezen naar een rapport toegevoegd door verzoeker waarin de kwaliteit van het verzorgingssysteem in Kosovo wordt aangekaart.

De Raad oordeelde dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

Ook in arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012 stelde de Raad m.b.t. de kosten van de medische zorgen het volgende: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken. (...)"

De verwerende partij heeft de eer tevens te verwijzen naar arrest nr. 72.855 d.d. 9 januari 2012 waarin de Raad als volgt oordeelde: "(...) Het EHRM oordeelde (...) dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing

de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. (...)"
Zie in die zin ook RVV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012, nr. 73.999 d.d. 27.01.2012, nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012 en nr. 73.906 d.d. 25.01.2012."

4.3. De Raad stelt vast dat het niet wordt betwist dat de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

4.5. De beoordeling of de machtiging niet langer nodig is, gebeurt in het licht van de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend. Artikel 9 van het voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 verwijst in deze naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.6. Aldus dient uit samenlezing van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet te blijken of de actuele staat van de aandoening ofwel een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

4.7. De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 16 januari 2013 te worden gelezen. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partij werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegde door de genoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een advies gegeven door collega dr. Deraeve (d.d. 20/10/2010) waarin werd vermeld dat een terugkeer medisch gezien niet was aangewezen voor een periode van 1 jaar.

Voor dit advies maak ik gebruik van de medische attesten die sinds het vorig advies aan het dossier werden toegevoegd

° Verslag (d.d. 20/10/2011 en 25/09/2012) van dr. Langlet, psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een aantal mentale symptomen heeft in het kader van een depressie die blijkbaar opklaart. Er wordt melding gemaakt van andere problemen als knie artrose, obesitas, hypertensie en de schrik voor een myocardinfarct;

° Standaard medisch getuigschrift (d.d. 21/09/2012) ingevuld door dr. Langlet waaruit blijkt dat de betrokkene een ernstig chronische depressie heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld;

° Medisch getuigschrift (d.d. 21/09/2012) ingevuld door dr. Langlet.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 60-jarige dame een ernstig depressie heeft waarvoor ze wordt behandeld en opgevolgd door een psychiater.

De psychiater vermeldt in de attesten ook knieartrose, hypertensie, hyperlipidemie en cholesterolemie.

De dame wordt behandeld met Xanax®, Bromazepam®, Anafranil®, Solian®, Pantomed®, Xyzall® en Lipitor®.

Inmiddels is het duidelijk dat de depressie een chronisch karakter aanneemt en er niet langer een actue ernstige periode is. De verlening van de verblijfsmachtiging is niet langer nodig.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N V. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard.”

4.8. De verzoekende partij wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen, dat indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM, niet op een serieuze manier kan weerleggen. Zij vervolgt dat in huidig geval deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest zijn door de verwerende partij, die dus niet op een serieuze manier het risico heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een gedwongen terugkeer

naar Georgië, dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer-raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of de toegankelijkheid is van de medische behandeling en/of de psychiatrische opvolging, dit ondanks de ernst van de waarschuwing geformuleerd door haar psychiater in de medische documenten voorgelegd ter ondersteuning van haar aanvraag tot verlening van haar tijdelijke verblijfstitel. Voorts wijst de verzoekende partij op een arrest van de Raad waarbij gewezen wordt op het feit dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie types van ziektes onderscheidt alsook dat daaruit voortvloeit dat de tekst van voornoemd artikel 9ter zelf geen interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico voor het leven van een aanvrager, dat het voornoemde artikel 9ter zich niet beperkt tot het risico van overlijden, dat indien in de vooronderstellingen dat de redenering van de arts-adviseur eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft dat een werkelijk risico voor het leven inhoudt, dit niet in staat stelt om eruit af te leiden dat de ziekte niet een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit.

4.9. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.10. De verwijzingen in de nota met opmerkingen naar parlementaire stukken waaruit moet blijken dat het de bedoeling van de wetgever was om artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verbinden met artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doen geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Het standpunt van de verwerende partij dat de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. De gemachtigde kan absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (eveneens RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

4.11. *In casu* kwam de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 16 januari 2013, waarnaar in de bestreden beslissing letterlijk wordt verwezen, tot de volgende conclusie:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard."

In casu werd de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd, enkel omdat de door de verzoekende partij aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor het leven vormt en omdat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet kritiek is of zeer vergevorderd alsook omdat de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard, doch werd niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit geldt des te meer wanneer uit niets blijkt dat de voorgelegde aandoening of ziekte van banale aard is. Uit het administratief dossier, meer bepaald de voorgelegde medische attesten naar aanleiding van haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals opgesomd in het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013, blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige depressie met chronisch karakter alsook aan knieartrose, hypertensie, hyperlipidemie en cholesterolemie. Dit wordt niet betwist in het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013.

Niettegenstaande de arts-adviseur in zijn advies aangeeft dat de depressie een chronisch karakter aanneemt en er niet langer een acute ernstige periode is zodat de verlenging van de verblijfsmachtiging niet langer nodig is, kan uit het voornoemde advies niet worden afgeleid dat de arts-adviseur het feit in rekening nam dat de verzoekende partij voor haar aandoeningen medicamenteus behandeld werd en psychiatrisch opgevolgd werd noch dat werd nagegaan of de medicatie en psychiatrische opvolging beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in het land van herkomst.

Het gegeven dat bijgevolg niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.

4.12. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet is in de aangegeven mate geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.13. Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf van de verzoekende partij, wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat zij terugvalt op een gegronde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing over haar aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Zij heeft op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dient het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dient het te worden vernietigd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verwerende partij opgeworpen argumenten met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER